

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24175/2024
25.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 88/24 од 20.09.2024. године, у седници одржаној 25.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 88/24 од 20.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 88/24 од 20.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу Прр1 15/22 од 17.10.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року исплати на име накнаде имовинске штете износ од 743.077,20 динара, са законском затезном каматом почев од 19.04.2022. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр 88/24 од 20.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року и тужена обавезана на исплату наведене накнаде. О овом праву тужиоца судови су одлучили у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 27.09.2019. године, према којем Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, док је у погледу извршних дужника физичких и правних лица који не спадају у наведену категорију, нужно утврђивати узрочно-последичну везу између повреде права на суђење у разумном року и неисплаћеног потраживања, те утврђивати да је управо искључиви разлог немогућности наплате тих потраживања неадекватно поступање суда.

Имајући у виду да је у конкретном случају у поступку утврђено да се ради о стечајном дужнику са већинским државним односно друштвеним капиталом, те да је тужиочево потраживање из радног односа (неисплаћена гарантована зарада за 23 месеца и 6 дана) одлучено је у складу са наведеним ставом Врховног касационог суда о одговорности Републике Србије. При том, обрачуната законска затезна камата на главни дуг није била предмет захтева тужиоца у овом поступку, због чега тужена без основа указује на погрешну примену материјалног права у погледу обрачуна законске затезне камате конформном методом. Осим тога, указивање у ревизији на другачије одлуке другостепених судова, не значи нужно и различито поступање судова, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Такође, битна повреда одредаба парничног поступка није разлог за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, док ревизијом оспоравано утврђено чињенично стање није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 26.04.2022. године, а вредност предмета спора је 743.077,20 динара.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредности од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да је ревизија недозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић